

Životopis paní Jany Polákové

Paní Jana Poláková, rozená Levová, se narodila 12. prosince 1946 v Praze. Dětství prožila v Praze, v rodině, která si nesla silné životní příběhy poznamenané druhou světovou válkou. Její tatínek, Mojmir Lev, prošel Terezínským koncentračním táborem, kam se dostal na základě udání. Poslouchal tehdy londýnský rozhlas a jeho známý, který mu záviděl dívku, ho udal gestapu. Mojmir Lev byl do Terezína odvezen ve svých dvaadvaceti letech a strávil tam pět měsíců. Z tábora se vrátil těžce poznamenaný, bez zubů, se zmrzačenou nohou a vážil pouhých čtyřicet kilogramů. Na noze měl doživotní následky po útoku gestapáka jménem Rojko, který mu dřevěnou tyčí prorazil lýtko. O svém věznění už nikdy nechtěl mluvit. Z vězení se mu podařilo dostat díky úsilí jeho otce, Vojtěcha Leva, známého spisovatele literatury pro mládež, a díky pomoci ředitele továrny Jawa v Týnci nad Sázavou, kde Mojmir Lev pracoval. Vojtěch Lev byl autorem knih jako *Za modrou orchidejí* o sběrateli orchidějí a zahradníkovi Benediktu Roetzlovi, *Za velkým dobrodružstvím* o cestovateli Emilu Holubovi, či *Práce vítězí* o Františku Křižíkovi. Často psal o lidech, kteří nebyli příliš známí, ale svým dílem zanechali hlubokou stopu.

Jana chodila do základní školy v Praze 6 – Dejvicích v ulici Bílé, která byla jednou z prvních, kde se žáci mohli rozhodnout, zda budou pokračovat do deváté třídy. Po základní škole se rozhodla pro střední zdravotnickou školu na Vinohradech v Belgické ulici, obor všeobecná sestra. Tento obor si vybrala, protože chtěla pomáhat lidem. Jak sama říká, dnes by se rozhodla stejně. Škola ji bavila, měla výborné učitele a skvělou partu spolužaček i spolužáků. Maturovala se samými jedničkami.

Jejím prvním zaměstnáním bylo místo zubní instrumentářky v Praze 7 na Strossmayerově náměstí, později pracovala ve vojenské poliklinice na Smíchově. V té době ráda navštěvovala divadla, kina nebo tzv. „čaj“ – taneční odpoledne pro mladé. V roce 1968, během okupace Československa, pracovala právě ve vojenské poliklinice a jako civilní zaměstnanec byla zařazena do pohotovostních směn. Nemohli se vracet domů a události pražského srpna tehdy viděla z první ruky.

S manželem, studentem Vysoké školy zemědělské, se seznámila v Praze. Po svatbě se v roce 1970 přestěhovala do Kaplice, kde se jí zpočátku vůbec nelíbilo. Z velkoměsta do malého města se jí přecházelo těžko. Pracovala na místní poliklinice, ale postupně si na nové prostředí zvykla a našla tu domov.

Po roce 1989 začala s manželem hodně cestovat. Navštívila například Mexiko, Srí Lanku, Keňu, Namibii nebo Egypt. Nejvíce ji okouzila právě Srí Lanka, kde ji zaujali místní lidé svou vstřícností, úsměvem a laskavostí. V pozdějším věku se také začala učit anglicky. Díky tomu mohla jezdit do Anglie, kde se starala o starší vdovu po anglickém letci, který v roce 1954 emigroval z Československa. Této paní, která již byla slepá, pomáhala paní Poláková s nákupy, poštou i návštěvami lékaře. Do Anglie jezdila několikrát ročně na několik týdnů a právě tam se v angličtině výrazně zlepšila.

Ačkoli její život nebyl vždy jednoduchý a nesl se ve znamení historických událostí 20. století, paní Jana Poláková si uchovala optimismus, laskavost a ochotu pomáhat druhým – vlastnosti, které provázejí celý její život.